

Brýle a sluchátka

Už hezkých pár let jsem si s každým jarem říkala, že si musím na léto pořídit tmavé brýle. Ovšem u lidí s dioptriemi to není úplně jednoduché. Tmavé brýle při vstupu ze světla do stínu nestačí jen ležérně postrčit na čelo, ale musí se vyměnit za brýle čiré dioptrické, přičemž ty tmavé je nutné uložit do pouzdra, a to někam pečlivě uložit. Neb dioptrická skla pro lidi s více vadami jsou drahá a musí se chránit jako oko v hlavě. A to samé je třeba zopakovat, pokud se vrátíme na sluníčko. Dalším problémem je to, že dvoje brýle se speciálními skly jsou více než nezanedbatelnou položkou, i když se u výběru obrub držíte nízko u země.

Řešením jsou samozabarvovací dioptrická skla. Moc se mi do nich nechtělo, protože jsem si pamatovala z dávných dob, že i v místnosti na sklech zůstává lehké zatmavení. A já potřebuju hodně světla, abych se cítila dobře a abych dobře viděla. Ale bylo to řešení nejpraktičtější, tak jsem na ně kývla.

Milým překvapením bylo, že v místnosti jsou brýle téměř čiré. Mnohem horší to bylo venku. Po několika zamračených dnech přišel krásný slunný den a Vašek mě vezl do Hradce Králové na kontrolu k lékaři. Procházeli jsme se městem a na mě padala depka. Všechno bylo tak tmavé! Střídavě jsem brýle zvedala a zase pokládala na nos. Zářivě jásavé rozmazáno versus zaostřené pošmourno. Nemám oči úplně zdravé a rozhodně ochranu proti ostrému slunečnímu svitu potřebuju, nicméně s tím tmavým pohledem na svět jsem se nemohla smířit, a mám s tím problém i po několika dnech.

Napadlo mě, kolik lidí chodí nejen v létě v tmavých brýlích, mnohdy je nesundávají ani v budovách. Možná, že už si dávno zvykli na to, že svět je zašedlé a jako by zploštělé místo, bez kontrastů. Možná proto je tolik lidí na ulicích bez úsměvů a bez nálady. Protože svět vidí mnohem černěji, než jaký je. A i když se na lidi na ulici usmějete, tak se vám úsměv zřídka kdy vrátí. A když už, tak je to, pro mě docela překvapivě, většinou od starších lidí. Protože ti bývají v daném okamžiku přítomni. Nejspíš je to tím, že obvykle netřímají v ruce mobily a/nebo nemají v uších sluchátka.

Sluchátka jsou zcela nepochybně posunem vpřed. Dnešní (post)adolescent už nemusí nosit přes rameno kazeťák na baterie a oblažovat okolí svou oblíbenou hudbou, pustí si ji přes pecky rovnou do hlavy. Sluchátka pochopitelně slouží i ušlechtiljším zájmům, lidé poslouchají

načtené knihy, učí se cizí jazyky. Ale i tím se dostávají do izolace, vyčleňují se z okolního světa, nevnímají ho.

Pohybovala jsem se nedávno v části Prahy, kterou neznám. Přišla jsem k zastávce a na protější stranu silnice právě přijížděl autobus. Spěchala jsem na metro a bylo by škoda, kdyby mi ujel, jenže já jsem nevěděla, jestli je to správný směr. Pobíhala jsem po chodníku a snažila se zeptat čekajících i procházejících lidí. Postavila jsem se před dívku se sluchátky v uších a s prosebným výrazem ji oslovila. Přejela po mě nevidoucím pohledem a šla dál. Oslovila jsem další, totéž. Pak jsem natrefila na cizince, omluvně se na mě usmíval a krčil rameny. Mládenec se sluchátky, opět ten mimojdoucí pohled. Další cizinec, úsměv, ramena. Pak konečně zřejmě Ukrajinka, příjemná, ochotná, znalá. Ano, ten autobus, co právě odjíždí, jede k metru.

Zůstává mi to stále v hlavě, dokonce se mi o tom zdálo. Jsem v potměšlém městě plném lidí pohybujících se všemi směry. Oči ukryté za temnými skly a uši uzavřené sluchátky. Občas se někdo pokouší někomu něco sdělit, ale pohyb lidí se nezastaví. A ten člověk, kterého nikdo nevnímá, začne po chvíli průhledně, ostatní se mu už nevyhýbají, procházejí jím, jako by tam nebyl, a on po chvíli zcela zmizí. Tak mizí pomalu jeden člověk za druhým, v šeru a tichu. Byla jsem moc ráda, že jsem se vzbudila dřív, než tam zůstal ten poslední. I když, kdo ví, zda by si svou osamělost vůbec dokázal uvědomit.

Taky jsem byla moc ráda, že jsem teď doma tady, kde se lidi ještě vidí. A ty své tmavnoucí brýle, ty si alespoň občas vyměním za obyčejné. Pro jistotu.

Vyšlo na Zvířetníku 26. 3. 2019

http://neviditelnypes.lidovky.cz/bryle-a-sluchatka-0zg-/p_zviretnik.aspx?c=A190325_205859_p_zviretnik_kosa

{fshare}